

NEWSLETTER

mart
2019

FONDACIJA
HASTOR

KONCEPT „TEAM BUILDING“: VELIKE STVARI NIKADA NISU ZASLUGA JEDNE OSOBE, VEĆ GRUPE LJUDI.

U subotu, 16. marta, u velikoj sali ASA Prevent grupacije održano je još jedno mjesečno okupljanje studenata stipendista Fondacije Hastor. Koliki trag Fondacija Hastor ostavlja na mlade, sada već uspješne ličnosti, svjedoči i činjenica da su neki od bivših stipendista izrazili želju da se na svojevrsan način prisjete dana kada su bili u ulozi studenata, te da prisustvuju ovom sastanku. Ovog puta su to bili Armina Đugum, doktorica medicine i Semir Hajdar, student pete godine na Ekonomskom fakultetu Univerziteta u Sarajevu i trenutni zaposlenik ASA Banke. U svom obraćanju studentima naglasili su koliko su, gledajući iz današnje perspektive, svjesni prilike, ali i samog utjecaja Fondacije Hastor na razvoj njihovih ličnosti i kreiranje kako životnog, tako i poslovnog puta. Pozvali su studente da na najbolji način iskoriste ukazanu im privilegiju, te da sve što kroz volonterizam unutar Fondacije stječu, počnu više cijeniti s obzirom na to da će im to u budućnosti svakako koristiti, ma kakav posao obavljali.

Kao što je i uobičajena praksa unutar Fondacije već dugi niz godina, sastanku redovno prisustvuju studenti iz različitih krajeva BiH, a sam koncept martovskog sastanka bio je osmišljen upravo na način da studenti budu raspoređeni po grupama tako da se uglavnom ne poznaju od ranije. Fokus sastanka bio je na aktivnostima integrisanim u okviru „team-buildinga“, a cilj ovog koncepta orijentisan je ka spoznaji koliko se studenti snalaze u izvjesnim hipotetičkim situacijama gdje su „primorani“ da rade zajedno s timom ljudi koje ne poznaju. Poenta je bila da se stipendisti iz različitih krajeva BiH, ali i iz različitih oblasti formalnog obrazovanja, pa samim time i odabranog poslovnog puta, što bolje

upoznaju. Krajnja svrha je bila da studenti, putem specifičnih zadataka koje su dobili za rad u grupama, dođu do svojevrsne spoznaje da se sinergijom različitih specifičnih znanja, sposobnosti, afiniteta, pa i samih karakternih crta, na efektivan način može ispuniti svaki zadatak koji stoji pred njima. Na svaku različitost potrebno je gledati kao na izvor ogromnog bogatstva, a ukoliko razmišljajući zaronimo makar malo dublje ispod površine, veoma brzo ćemo doći do zaključka da je i jedan od temelja djelovanja, te kontinuiranog rasta broja članova Fondacije Hastor upravo rezultat integracije ljudi različitih znanja, osobnosti i vještina. Za velike i značajne stvari nikada nije zaslužna isključivo jedna osoba, uvijek iza takvih stoje posvećene grupe ljudi, koje djelujući zajedno, te učeći u tom procesu jedni od drugih, uspijevaju da prosperiraju, okupljeni oko zajedničke ideje. Od izuzetne je važnosti da i sami studenti to spoznaju, te da cijene međusobne različitosti, ali i stječu znanja i iz neposredne interakcije sa svojim kolegama.

Aktivnosti dodijeljene svakoj grupi studenata bile su dominantno zabavnog karaktera, a u okviru istih stipendisti su se nasmijali i bili kreativni, ali i naučili mnogo jedni o drugima, pokušali da čitaju govor tijela, prisjetili se značajnih datuma iz svog života, obavili potencijalni intervju za posao, a neki od njih su se našli i u ulozi marketing menadžera. U konačnici, sastanak je u potpunosti uspješno realiziran, a pojedini studenti su izvrsno iskoristili datu priliku i izdvojili se specifičnim osobinama kreativnosti, komunikativnosti, snalažljivosti, pa i moći ubjeđivanja.

Amina Vatreš

ZAVRŠEN 6. CIKLUS TAKT AKADEMIJE

Šesti ciklus programa TAKT akademije zvanično je završen 28.02., dodjelom certifikata polaznicima koji će u narednom periodu dobiti priliku za zaposlenje u okviru Prevent Grupacije.

TAKT akademija svojim polaznicima pruža znanje i vještine potrebne za rad u industrijama mode, tekstila, namještaja i automotiva. Program nudi sistematičan pristup prilagođavanja obrazovnog sistema potrebama tržišta rada i obuhvata programe za proizvodnju i upravljanje procesima..

Direktor Fondacije Hastor, Seid Fijuljanin, tokom svog obraćanja istakao je da su neki od polaznika već dobili posao nakon praktične obuke jer su pokazali izuzetno znanje i sposobnost.

Mentori su polaznicima dodijelili certifikate i poželili sreću i uspjeh u daljnjem obrazovanju i radu.

DOBRO ZA FILANTROPIJU 2019:

UČITELJ RAMO DOBITNIK MOZAIKOVE NAGRADE ZA INDIVIDUALNU FILANTROPIJU

Fondacija Mozaik je u petak, 22. marta, u sarajevskom Hotelu „Evropa“ na svečanoj ceremoniji nagradila pojedince i kompanije koje doprinose društvenom razvoju i tako zahvalila svima koji svjesno i planski čine DOBRO. Ovogodišnja dodjela nagrade DOBRO za filantropiju je organizirana u okviru projekta Sign up For Impact, u partnerstvu sa SIGN mrežom i uz finansijsku podršku Evropske unije i Balkanskog fonda za demokratiju.

Nagrada DOBRO za filantropiju 2019. je dodijeljena u tri glavne kategorije: za korporativnu filantropiju, za korporativno volontiranje i za individualnu filantropiju.

Nagradu za individualnu filantropiju u kategoriji preko 35 godina osvojio je naš učitelj Ramo, koji se u ovoj selekciji našao zahvaljujući nominacijama brojnih građana.

Postoje brojni razlozi zbog kojih je ova nagrada došla u ruke učitelja Rame. Svojim dugogodišnjim djelovanjem, usmjerenim najprije ka ostvarenju pozitivnog učinka kroz obrazovanje, svakako se zaslužio naći među najvećim filantropima u našem društvu.

Već trinaestu godinu volonter je naše fondacije i njen je neodvojivi dio. Podigao je temelje Fondaciji, udahnuo joj život i svrhu, a danas, trinaest godina kasnije, aktivno učestvuje u radu Fondacije, te i dalje neumorno prelazi veliki broj kilometara u cilju pronalaska novih stipendista.

„Sve što pokloniš jednoga dana će te sigurno sresti“, rekao je jednom prilikom svojim stipendistima, koji su ga radoznalo slušali, upijajući svaku njegovu riječ, koja nikada nije bila uzalud izgovorena. Svaka učiteljeva rečenica odražava njegovo bogato,

dugogodišnje iskustvo jednog prosvjetnog radnika, ali i istovremeno običnog čovjeka koji čini i želi dobro ljudima.

Svako njegovo obraćanje odmjereno je i prilagođeno auditorijumu koji ga sluša, a svaka njegova riječ pažljivo je birana te je nemoguće ostati ravnodušnim nakon slušanja učiteljevog govora ili razgovora s njim.

Suvišno je govoriti o svemu što je učinio za našu fondaciju. Možda je dovoljno reći da mnogi stipendisti posmatraju Fondaciju upravo kroz njegov lik i djelo. Možda je dovoljno reći kako je veliki broj naših stipendista dijelom Fondacije upravo zahvaljujući njemu, a možda je dovoljno bar na tren pogledati svijet njegovim očima, kako bismo saznali zašto je život posvetio činjenju dobra:

„Kao učitelj, učio sam djecu kako da postanu ljudi, a kao volonter Fondacije Hastor, odlučio sam ukazivati mladim osobama kako da postanu ljudi u pravom smislu te riječi. Prvo, da ne mrze druge i drugačije, a onda, da vole druge i drugačije; da prema svojim mogućnostima pomažu sve one kojima je pomoć potrebna; da usvajaju znanja, da se školuju i da

postanu akademski građani. Radi toga sam prelazio i prelazim stotine kilometara dnevno, kako bih se pridružio sastancima stipendista Fondacije Hastor i ukazao im na pravi put, te kako se postaje čovjek.“

Učitelja Ramu javnost vidi kao učitelja koji donosi svjetlo i sreću kući u koju uđe, a takvih kuća je mnogo. Čovjek je koji ne govori mnogo o učinjenim djelima, no, njegova djela i oni koji su svjedoci istih, uvijek pronađu način da progovore o njemu. Djelima koje je učinio promijenio je hiljade života mladih ljudi, koji dalje, inspirisani učiteljevim radom, čine dobro svojoj zajednici i drugim ljudima. Među stipendistima Fondacije Hastor važi kao uzor i inspiracija, otjelovljenje dobra i filantropije.

Nagradu posmatra kao priliku za promociju volonterizma te činjenju dobra uopće, a njegova želja je da što veći broj ljudi sazna da i dalje postoje osobe koje veliki dio svoga vremena izdvajaju samo kako bi drugima izmamili osmijeh na lice.

Džulisa Otuzbir

SVIJETLI PRIMJER NOVE GENERACIJE: PROJEKAT STIPENDISTKINJE AMINE MADŽAK „DEPRESIJAPP“ NAJBOLJA BIZNIS IDEJA NA START ME UP TAKMIČENJU

Da kreativnost, posvećenost i želja za progresom i pozitivnim promjenama uvijek rezultiraju uspjehom, kredibilan dokaz je i nedavno postignuće stipendistkinje Fondacije Hastor Amine Madžak. Naša devetnaestogodišnja stipendistkinja trenutno pohađa četvrti razred gimnazije u Konjicu, a odličnim uspjehom isticala se tokom cjelokupnog dosadašnjeg formalnog obrazovanja. Naime, Amina je, skupa s timom mladih ljudi, osvojila prvo mjesto za najbolju biznis ideju na takmičenju Start Me Up, u organizaciji Međunarodnog univerziteta Burch i Asocijacije srednjoškolaca u BiH. Preciznije, riječ je o projektu DepresijApp koji je zamišljen kao jedinstvena aplikacija koja na svojevrsan način čini poveznicu između stručnog lica i osobe oboljele, odnosno potencijalno oboljele, od depresije u svrhu prevencije, edukacije, pa u konačnici i liječenja. Razgovor između stručne osobe i osobe kojoj je potrebna pomoć odvijao bi se posredstvom privatne konverzacije, pri čemu bi bila omogućena potpuna zaštita, prevashodno prava na privatnost, svakog potencijalnog korisnika.

Pomenuta aplikacija bit će koncipirana na način da će biti sastavljena iz četiri segmenta. Prvi dio DepresijApp-a tiče se edukacijskog segmenta koji bi sadržavao informacije o depresiji kao bolesti generalno, dok je drugi dio rezerviran za upitnik za korisnike u koji oni imaju priliku unijeti demografske podatke, kao i trenutno subjektivno osjećanje. Treći segment aplikacije čini animacijski dio, posredstvom kojeg su depresivni poremećaji predstavljeni putem različitih animacija. Četvrti, ali i najznačajniji dio predstavlja odnos sa stručnjakom u okviru kojeg slobodno, anonimno, te na taj način oslobođeno od neprijatnosti, korisnici mogu da vrše konsultacije, otkriju problem, dobiju relevantne savjete i u krajnjem slučaju bivaju upućeni na dalje pretrage od strane stručne osobe koja ima i samu kontrolu nad aplikacijom.

Amina ističe i kako je njen tim izuzetno karakterističan po tome što ostale kolege koje su radile na ovom projektu (Sejo Ivković, Kenan Suljić, Muamer Galešić i Semira Jablič) dolaze iz četiri različita grada Bosne i Hercegovine i to iz: Konjica, Srebrenika, Bugojna, te Jablanice. Stoga, uspjeh na pomenutom takmičenju mogao bi biti i okarakterisan kao uspjeh sinergije različitosti mladih ljudi okupljenih oko zajedničke esencijalne ideje. Amina i njene kolege su pripreme za takmičenje obavljali s mentorima koji ih pripremaju, kako za takmičenja ovakvog tipa, tako i za buduće poslovne prilike. Pobjedom na Start Me Up takmičenju naša stipendistkinja osvojila je 50% stipendije za studij na Univerzitetu Burch, ali i mogućnost povećanja iznosa stipendije izlaskom na ispit, kao i mogućnost učešća na Get in the ring start-up takmičenju. Amina ovaj uspjeh smatra svojevrsnom krunom na njen dugogodišnji rad, trud i zalaganje u mnogim srodnim sferama.

Amina se još od perioda osnovnoškolskog obrazovanja rado bavila aktivnostima vezanim za scenu, a pri tome misli prvenstveno na glumu i pjevanje. Postala je članicom AP "Neretva" 2010. godine, te je zahvaljujući ličnim vokabularnim, naratorskim i dramskim sposobnostima i afinitetima, bila neizbježan akter kulturno-umjetničkih manifestacija u svom gradu. Predsjednica je Konferencije mladih Crvenog križa, te članica skupštine Vijeća mladih općine Konjic. Tokom prvog i drugog razreda srednje škole pohađala je kurs turskog jezika u Yunus Emre Institutu, te posjeduje znanje shodno B1 stepenu. Inicijator je i ideje o osnivanju lokalnog tima ASuBiH Konjicu, koji u periodu djelovanja od svega nekoliko mjeseci, trenutno broji oko 50 članova. Amina je 2019. godine postala članica Omladinske banke i Junior PR hocu.ba za općinu Konjic. Pored glume, njena velika ljubav je i pjevanje kojem posvećuje veliki dio svog slobodnog vremena, zbog čega je i mnogo puta osvojila nagrade na takmičenju

izvođenja sevdalinki i pop-rock pjesama. Učesnica je i mnogih seminara i kampova, organiziranih u cilju održanja i unapređenja mira i tolerancije u BiH.

Budući da su je posredstvom volonterskih sastanaka u mnogome upoznali, Aminini mentori Almedin Hebibović i Lamija Mežit za nju imaju isključivo riječi hvale. Smatraju je veoma inteligentnom osobom koja je uvijek nasmijana i pozitivna. Pored toga, ističu da je izrazito uredna i lijepo odgojena. Naročito cijene njen osjećaj i želju za timskim radom i uspjehom, pa samim time i takmičarski duh. Njena mentorica Lamija Mežit, studentica prve godine studija na Fakultetu informacijskih tehnologija u Mostaru, ponosno govori o Amini naglašavajući sljedeće: „Pravo je zadovoljstvo poznavati osobu poput nje. Ona je primjer mladih ljudi koji će našu državu činiti boljom. Radi se o vrijednoj i plemenitoj djevojci koja učestvuje u akcijama usmjerenim ka pomoći najugroženijim i akcijama u kojima se okolina mijenja nabolje. Prema mom mišljenju, Amina svojim dosadašnjim radom i zalaganjem predstavlja svijetli primjer nove generacije mladih ljudi i poželjnu saradnicu bilo koje organizacije ili institucije.“

Veliku ulogu i značaj u svemu što je postigla kao izuzetno mlada osoba Amina pripisuje i tome što je već osam godina dijelom Fondacije: „Utjecaj Fondacije Hastor bio je zaista od velikog značaja, kako za moje obrazovanje, tako i za sami tok mog života. Upoznala sam mnoge ljude, naučila mnogo mnogo toga kroz mjesečne teme i radionice i povrh svega, mnogo mi je olakšala školovanje. Moji planovi za budućnost ostaju tu, u Bosni i Hercegovini. Svakako da planiram nastaviti saradnju s Fondacijom Hastor i kroz visokoškolsko obrazovanje.“

SEDAM KNJIGA KOJE SVAKO TREBA PROČITATI BAREM JEDNOM U ŽIVOTU

Postoje knjige kojima se uvijek vraćam, kao i one za koje smatram da bi ih svako, barem jednom u životu, trebao pročitati. Na tom se popisu nalaze neki od najčitanijih klasika svih vremena, meni posebno dragi, ali i one knjige koje su na putu da postanu klasici novim generacijama. Svima im je zajedničko to što objedinjuju veliku literarnu vrijednost, maestralne pripovjedne tehnike, zanimljive teme i stil koji naprosto osvaja. Dakako, teško je bilo odabrati najboljih sedam, pa recimo da je ovo tek djelić onoga što smatram vrhunskim djelima.

1. GABRIEL GARCIA MARQUEZ: „STO GODINA SAMOĆE“

Najpoznatiji roman nobelovca Gabriela Garcíe Márqueza objavljen je 1967. i do sada preveden na gotovo 30 svjetskih jezika, prodat u milionima primjeraka diljem svijeta te je postao jedno od najvažnijih djela svjetske književnosti. Riječ je o djelu kolumbijske književnosti koje prati nekoliko generacija obitelji Buendía u izmišljenom gradiću Macondo, koji su osnovali José Arcadio Buendía i njegova žena Ursula Iguarán u potrazi za boljim životom. Upravo lik Ursule povezuje brojne generacije obitelji. Naime, ona umire u visokoj dobi (između 114. i 122. godine), pa svjedoči svim usponima i padovima obitelji. Ono što ovo djelo izdvaja od sličnih obiteljskih saga jest magijski realizam, jedna od meni najdražih pojava u književnosti koju su južnoamerički književnici maestralno uklopili u svoja djela. Riječ je o tehnici kojom se isprepliću san i java, realno i irealno, gdje ne postoji jasna granica između toga. Cijeli je koncept ove priče zamišljen kao kritika kolumbijske povijesti kroz priču jedne nesretne obitelji, prožeta metaforom na svim razinama.

2. LAV NIKOLAJEVIČ TOLSTOJ: „ANA KARENJINA“

Nezaobilazna „Ana Karenjina“ jedno je od meni najdražih književnih djela svih vremena. Veliki Tolstoj u ovoj knjizi daje prikaz ruskog društva sedamdesetih godina 19. vijeka kroz sliku ljubavi, kao temeljnog pokretača ljudskih života i to kroz tri različita braka i jednu izvanbračnu vezu. Također, detaljno raspravlja o religiji, položaju ruskog seljaka u društvu i traženju smisla života, a sve to kroz lik Levina kao protutežu Ani. Slojevitost ovog djela potvrđuje i to što ga je žanrovski teško definirati kao jednu vrstu romana, jer se u njemu isprepleću elementi filozofskog, psihološkog, ljubavnog i društvenog romana te romana karaktera. Kroz ovu žanrovsku isprepletenost, Tolstoj je uspio stvoriti likove koji svi redom u sebi imaju i dobre i loše osobine, potpuno suprotno postupcima karakterizacije likova u ranijim književnim epohama, što mi je bilo pravo osvježanje nakon dotadašnjih idealiziranih likova. Jer, na koncu, idealne osobe ne postoje.

3. ANTOINE DE SAINT EXUPERY: „MALI PRINC“

Ne poznajem nijednu osobu koja voli čitati, a da ne voli „Malog princa“. To je knjiga koja savršeno spaja djecu i odrasle, odnosno, knjiga koja briše granicu između dječije književnosti i književnosti za odrasle. Riječ je o djelu tzv. fantastične književnosti koje gradi irealan svijet na podlozi realnog svijeta, a sve to umotano u priču o susretu avijatičara i zlatokosog dječaka u bespućima pustinje. Knjiga nastala davne 1943. godine i danas je vrlo aktualna kroz svoju kritiku društva i upozoravanje na prave životne vrijednosti, a upravo je to ono što potiče odrasle na čitanje ovog bezvremenskog djela. Gotovo svaka rečenica koju mali princ izgovara u knjizi postala je kulturna, a njegove poruke o djetinjstvu, odnosima s ljudima i svim onim sitnicama koje zaista vrijede truda ne mogu biti istinitije.

4. FJODOR MIHAJLOVIČ DOSTOJEVSKI: „ZLOČIN I KAZNA“

Dostoevski je bio iznimno cijenjen autor još tokom svog života, čemu je u mnogome pridonijela njegova supruga Ana, a nakon smrti njegova su djela postala jednima od najboljih klasika svih vremena. Mnogima je najpoznatiji i najdraži njegov kulturni realističko-modernistički roman „Zločin i kazna“ u kojem kroz lik mladića Raskolnikovova progovara o problemima zločina i kazne, grijeha i traženja pravde, ispaštanju siromašnih, osiromašenom plemstvu i mračnoj petrogradskoj stvarnosti onog doba. Roman počinje Raskolnikovljevim ubistvom stare lihvarke, čijim je novcem on namjeravao pomoći svima onima koji ga nemaju – Marmeladovima, svojoj porodici i sebi, a ostatak romana zamišljen je kao, prije svega, roman ideje čemu su podređeni i likovi i fabula, dok je elementima unutarnjih monologa Dostoevski već zakoračio u epohu modernizma.

5. ALBERT CAMUS: „STRANAC“

Zagonetni mladić koji ne pokazuje osjećaje ni na majčinom pogrebu, ne mari za ljubav ni karijeru i postaje slučajni ubojica bez ikakvog motiva, a samo zato jer smatra da ionako ne može utjecati na svoj život, temelj je jednog od najvažnijih romana 20. vijeka, Camuseva „Stranca“. Protagonist Mersault nam hronološki iznosi događanja u svom životu, a pripovjedač se pritom vodi idejom apsurdna, odakle je i nastao pojam filozofije apsurdna kojeg je Camus kasnije nijekao. Kako smatra da nema smisla ulagati u odnose s ljudima, jer čovjek ionako na kraju umire sam, potpuni je stranac svima oko sebe, iako njegova okolina uvijek nastoji doprijeti do njega, no, ponajviše je stranac sebi samome. Sukobljava se s cijelim svijetom, odbacuje ljubav, religiju, karijeru, pa i samu slobodu, što je u skladu s velikim promjenama koje su zadesile 20. vijek. Iako lik Mersaulta još i danas zbunjuje, kako književne teoretičare, tako i psihologe, vjerujem da nam otvara nove vidike i navodi nas da dobro promislimo o tome kako ćemo proživjeti one godine koje su nam preostale.

6. GEORGE ORWELL: „ŽIVOTINJSKA FARMA“

Orwelova „Životinjska farma“ bila je zabranjena u raznim dijelovima svijeta, napose u bivšem SSSR-u, Njemačkoj prije pada Berlinskog zida, pa i godinama poslije, a i danas je zabranjena na Kubi, u Sjevernoj Koreji te nekim muslimanskim zemljama. Već je iz tih podataka jasno da je knjiga smetala velikom broju ljudi zbog tema koje obrađuje.

Sve započinje kada na farmi gospodina Jonesa nekoliko životinja odluči pokrenuti revoluciju, predvođeni prascem Majorom. Njegove riječi daju im do znanja da imaju težak, pa čak i ropski život, koji mora prestati. Tako započinje njihova prava mala revolucija u kojoj je g. Jones svrgnut s farme. Kako bi se održao red na farmi, životinje donose sedam zakona objedinjenih pod tzv. animalizmom, no, jedno po jedno, sva se krše.

Sam Orwell ovo je djelo okarakterizirao kao basnu, što je logično, s obzirom na to da u njemu životinje koje govore imaju glavnu ulogu, no, zapravo je riječ o nešto složenijoj satiri koja ismijava totalitarizam, komunizam i revoluciju općenito. U likovima životinja mogu se prepoznati Staljin, Lenjin, Napoleon i druge povijesne, nimalo pozitivne ličnosti. Iako je riječ o teškim temama, cijelo djelo karakterizira nekakva lahkoća, pa čak i humor, što inače nije tipično za Orwelova djela. Zbog toga je ovo djelo vrlo blisko i tinejdžerima koji se s njime upoznaju u srednjoj školi, paralelno s nastavom politike i privrede.

7. HARPER LEE: „UBITI PTICU RUGALICU“

Američka književnica Harper Lee dokaz je da nikada nije kasno stvoriti jednu od najboljih knjiga svih vremena. Za ovo djelo je osvojila i Pulitzerovu nagradu te je u kratkom vremenu ovaj dramski roman postao nezaobilazno štivo miliona čitalaca diljem svijeta.

Radnja ovog bildungsromana (romana o odrastanju i razvoju) prati živote porodice odvjetnika Fincha i njegove djece Scout i Jema, a relativno mirne živote obitelji i njihovih prijatelja poremeti sudski slučaj dodijeljen ocu. On treba na sudu braniti Afroamerikanca, optuženog za silovanje bjelkinje, čime započinje teško razdoblje za cijelu porodicu.

Kroz stilski jednostavne rečenice, retrospekciju i vidljiv smisao za naraciju, Lee je prikazala teme koje su tokom 19. i 20. vijeka bile itekako aktuelne u njezinoj domovini, a to su rasna diskriminacija, položaj žena u društvu, težak južnjački život, ali i borba za pravdu te uvažavanje svih ljudi. Sve nam je to preneseno glasom djevojčice Scout koja se prisjeća svog djetinjstva, no, mene se posebno dojmio lik Atticusa Fincha, koji kao samohrani otac ima nevjerojatnu dozu strpljenja i ljubavi za svoje dvoje djece i nikada ne propušta priliku usaditi im svijest o važnim životnim vrijednostima.

Zanimljiv je podatak da su ovaj roman britanski književnici 2006. godine proglasili knjigom važnijom od Biblije i napomenuli da je niko ne bi smio propustiti pročitati.

Razim Medinić

Pošao u grad, ili se vraćao iz grada, svaki put sam vidio Avdagu pred Mušanovom kafanom, kako sjedi za stolom na kome je nekad sok, nekad kahva, a nekad samo čaša vode. Prije nekoliko dana, vraćajući se iz čaršije, imadoh malo više slobodna vremena, pa se i ja svratih u Mušanovu kafanu. Kako je za stolom Avdaga sjedio sam, upitah ga:

„Je li slobodno?“

On me pogleda, blago se osmijehnu, pa reče: „Ne očekujem nikoga, sjedite!“ To izgovori dosta tiho, ali vrlo jasno.

Prvi dio rečenice je bio više kao da se žali, a drugi, opet, kao da zapovijeda. Prihvatih ponuđenu stolicu, pa sjedajući rekoh: „Kako si, Avdaga?“

Nije žurio da odgovori, ali reče: „Dobro, dobro sam! A ti, kako si ti? Jesi li se umorio od jutros?“

„Ma, radilo se, moj Avdaga, a kad se radi i umori se“, rekoh ja malo pojačanim tonom.

„Ne moraš ti tako glasno govoriti, čujem ja, hvala Bogu, dobro još uvijek, iako za par mjeseci ulazim u devetu deceniju.“

„Kako te oči služe, Avdaga?“ pitam ga sad puno tiše. „Dobro, dobro. Još uvijek mogu čitati štampu bez naočala, a...“

Priđe kahvedžija da pita šta ću popiti, pa Avdaga zastade s govorom u pola riječi. Naručih kahvu i rekoh kahvedžiji da i Avdagi donese šta će da popije. Avdaga se odmah usprotivi.

„Nemoj, molim te, ja sam popio i kahvu i sok, a evo vode još nisam ispio.“ Ja slegoh ramenima i rekoh: „Uredu.“

UMJERENOST

Kahvedžija ode da pripremi naručeno. „Kako te zdravlje služi?“, pitam ga, a on me ponovno pogleda onim svojim krupnim očima, blago se osmijehnu, pa kaže: „Koje su godine, hvala Bogu, dobro sam. Bolovalo se i boluje, ali sve u svoje vrijeme. Malo me kičma boli, a pomalo i noge izdaju, ali dobro sam.“

„Ja tebe ovdje vidim često“, rekoh, tek toliko da produžim razgovor.

„Jeste, ja dođem ujutro i popodne, kad mi se kahva pije, da šta i kahvedžija zaradi.“

„Ali ja te viđam, kad se krećeš, imaš uspravan hod i čvrst korak, reklo bi se da si puno mlađi. Šta je recept za to?“, upitah ga vrlo ozbiljnim tonom.

„Recept, nema za to recepta. To je dugogodišnja terapija, bolje rečeno, cijelog života umjerenost u svemu: i u piću i jelu i radu, igri, spavanju, ama baš u svemu kroz djetinjstvo i mladost čovjek mora umjeren biti da bi osamdesetu dočekao na nogama sa solidnim vidom, sluhom i razumom“, završi Avdaga za njega neuobičajno dugom rečenicom.

Još malo popričasmo dok popih kahvu, ustadoh, pozdravih se s Avdagom i krenuh kući obogaćen znanjem o vrijednosti umjerenosti. Dugo su mi odjekivale u mislima ove Avdagine rečenice, a i kasnije se često sjetim i razmišljam o njima, o umjerenosti i pripremi za starost.

Ramo Hastor

Senada Podžić

Svojim iznimnim trudom i zalaganjem u administrativnim poslovima, ali i isticanjem svojom odgovornošću i predanošću volonterskim aktivnostima na terenu, stipendistkinja Fondacije Hastor Senada Podžić ovog mjeseca zasluženno nosi titulu stipendistkinje mjeseca.

Senada Podžić je stipendistkinja koja dolazi iz Žepe, gdje je pohađala osnovnu školu, od prvog do petog razreda. Međutim, s obzirom na to da je škola u Žepi osnovana samo do petog razreda osnovne škole, Senada je bila prisiljena vrlo rano napustiti svoj zavičaj i doći u Sarajevo radi nastavka školovanja. Ističe kako joj je u početku trebalo vremena da se navikne na novu sredinu, prilagodi novim nastavnim planovima i programima, nastavnicima itd. Međutim, ovu vrijednu studenticu i stipendistkinju to nije spriječilo da nastavi putem kojim je krenula još od prvog razreda osnovne škole – putem koji vodi ka uspjehu. Osnovnu školu završava odličnim uspjehom, a potom upisuje Gazi Husrev-begovu medresu, koju, također, okončava ostvarenim odličnim uspjehom i nizom nagrada. Naime, u toku svoga srednjoškolskog obrazovanja, Senada je osvojila pet nagrada, a sve su bile rezultat njenog odličnog uspjeha, primjerenog vladanja i redovnog pohađanja nastave.

Po završetku srednje škole, sa samo sedamnaest godina, ona upisuje željeni fakultet – Prirodno-matematički fakultet, na kojem bira Odsjek za biologiju - nastavnički smjer. Po završetku studija stječe zvanje bachelor biologije – nastavnički smjer, a trenutno pohađa master studij Odsjeka za biologiju na istom fakultetu. Pored biologije, koju želi nastaviti izučavati u budućem radu, ističe kako je jedan od njenih hobija čitanje knjiga.

Senada je naša stipendistkinja od samog osnivanja i prvih koraka Fondacije. Pored moralne podrške koju je pronašla u Fondaciji Hastor, kaže kako ju je Fondacija pripremila za život, učinila jačom, upornijom, strpljivijom i samostalnom osobom. „Kroz ovih trinaest godina, koje sam provela u krugu Fondacije, stekla sam nezaboravna iskustva i praksu kroz volontiranje, pogotovo kroz volontiranje s mlađim stipendistima, koje mi omogućava da

naučim kako da na adekvatan način pristupim učenicima, s obzirom na to da ovo volontiranje predstavlja dobru podlogu za moj budući profesionalni poziv – poziv profesora biologije. Kao najbolji dokaz koliko mi je volontiranje s djecom pomoglo, jeste konstatacija moje mentorice, kod koje sam polagala metodičku praksu, koja je istakla kako je primijetila da sam stekla određeno iskustvo u radu s djecom.“

Senadina želja je da se u budućnosti posveti onome što izučava na studiju te da radi kao profesorica biologije. Za kraj našeg razgovora upućuje sljedeću poruku:

„Iskreno se nadam da će Fondacija izmamljivati osmijehe na licima njenih budućih članova, koji će ostvariti još veće uspjehe u raznim poljima i učiniti Fondaciju još uspješnijom, jer ona to zaista zaslužuje!“

Maida Husnić

1. SELMA PAŠIĆ

Studentica je prve godine drugog ciklusa na Odsjeku Energetika Mašinskog fakulteta u Sarajevu, gdje je završila i prvi ciklus, te time stekla zvanje Bachelor mašinstva.

2. ANA MILIJEVIĆ

"Otvorivši prvi put vrata Fondacije Hastor, naišla sam na pozitivnu energiju i nasmijana lica. Poželjeh da budem dio tima koji pomaže i širi ljubav i humanost, te se jednog hladnog decembarskog dana moja želja ostvarila. Od prvog sastanka na koji sam otišla, zadovoljstvo mi je upoznavati nova lica koja imaju isti cilj, da oplemene svijet ljubavlju, vrijednošću i dobrom voljom za pomaganjem i poklanjanjem znanja. Nije lako upoznati sve članove u nekoliko susreta, stoga Vam se mnogo zahvaljujem što ste ovim putem omogućili da svi koji čitaju ove redove, gdje ćemo pokloniti dio sebe, upoznaju nas, nove članove i pronađu nove, iskrene prijatelje.

Godine djetinjstva su bile u stalnom trčanju iz osnovne do muzičke škole. Balet je bio moja najveća strast, sve do dana kada sam trebala krenuti u srednju školu. Nažalost, tada nije bilo upisa na željeni odsjek. Obrisala sam suze i potražila sebe u nečemu drugom. Slikarstvo postade moja nova ljubav. Upisavši Srednju školu primjenjenih umjetnosti, potpuno sam se predala umjetnosti - slikarstvu, fotografiji, te sam snimila nekoliko kratkih filmova koji su bili nagrađeni na mnogim festivalima. Najdraži od njih, film o mojoj baki se prikazivao na Sarajevo Film Festivalu unutar Teen Arene.

Tokom studija, ali i ranije kao srednjoškolka, Selma je veliki dio svoga vremena posvećivala učestvovanju na različitim seminarima i obukama, te naročito volontiranju. Bila je dio Info House kluba "Volontiraj-kreditiraj", kao i interetničkog i međureligijskog seminara "Mladi-graditelji suživota" u organizaciji Nadbiskupijskog centra za pastoral mladih "Ivan Pavao II".

Posebno ističe djelovanje u timu Tignum (klub mladih u centru Nahla) koji se prvenstveno bavi ženskim aktivizmom, a u sklopu čega je bila i dio organizatorskog tima mnogih projekata. Osim navedenih aktivnosti, već nekoliko godina aktivni je član hora duhovne muzike Derman.

Uzevši učešće na volonterskom projektu „Draw not War“ u Italiji, unutar kojeg sam radila animirani film, prvi put sam vidjela šta znači rat i mržnja. Studenti iz Izraela i Palestine su morali raditi na jednom projektu i bilo im se teško usaglasati, kao i onima iz Belfasta i Derija. Sve suprostavljene strane su uspjele napraviti filmove o miru, jer je, ipak, ljubav ona koja pobjeđuje. Umjetnost je, zaista, od prvih dana bila moj put, koji sam nastavila slijediti i na Akademiji likovnih umjetnosti, gdje sam sada studentica treće godine. Unapređujem italijanski i engleski jezik radeći studentski posao vodiča u Gradskoj vijećnici, s ciljem da svoju ljubav prema umjetnosti i muzejima prenesem i na druge ljude. Danas, kada mnogih stvari i ljudi koji su nekada bili u mom životu više nema, naučila sam da se sve stvari dešavaju s razlogom i da uvijek, ma koliko postali uspješni, svi moramo čuvati osjećaj za lijepu riječ, male stvari, humanost i prijateljstva koja možda baš ovim tekstom steknemo."

3. ALEKSA PILJAK

Aleksa ima dvadeset godina i dolazi iz Sarajeva. Nakon završene Druge gimnazije, upisuje Pravni fakultet Univerziteta u Sarajevu.

"Za Fondaciju i njen program stipendiranja sam, prije svega, saznao od sestre, a za sam konkurs putem jedne web stranice koja se bavi oglašavanjem konkursa za stipendije. Konkursu sam pristupio popunjavanjem formulara na web-stranici Fondacije, te sam nakon ulaska u uži izbor potencijalnih stipendista, pozvan na intervju za stipendiju. Nedugo nakon toga, po sumiranju svih rezultata i utisaka, obaviješten sam da sam postao stipendista i od tada sam dio ove Fondacije", ističe Aleksa.

Trenutno pohađa drugu godinu dodiplomskog studija. Član je studentske organizacije Evropsko

udruženje studenata prava (ELSA) Sarajevo, gdje i danas učestvuje u mnogobrojnim aktivnostima i projektima koji imaju za cilj poboljšanje standarda, znanja, iskustava i vještina studenata i studentica Pravnog fakulteta u Sarajevu, ali i šire. U slobodno vrijeme se rekreativno bavi malim fudbalom.

4. NEJLA KOMAR

Aktivno koncertiram. Predstavljala sam svoj odsjek na turneji Muzičke akademije kroz deset bosanskohercegovačkih gradova u februaru i martu 2019. Učestvovala sam na mnogim važnim projektima, poput otvaranja obnovljene Vijećnice, "Sarajevske zime", domaćim i međunarodnim takmičenjima na kojima sam osvojila devet nagrada, te sam održala i cjelovečernji humanitarni koncert u Mostaru.

Biti članom Fondacije Hastor čini mi posebnu čast. Sarađivati s toliko dobrih, lijepo odgojenih i pametnih mladih ljudi, je za mene izvor pozitivne energije i vjere u našu budućnost. Naposljetku, biti u takvom okruženju nas i same tjera da se trudimo i ulažemo više. Osjećam se kao dio velike, sigurne i jake porodice. Smatram da je rad Fondacije izuzetno human, te da pridonosi napretku i cjelokupnom boljem sutra za sve nas u BiH, a ja sam zahvalna na ukazanom povjerenju Fondacije i sigurna sam da ću ga i opravdati."

5. ANIDA ARNAUT

Rođena je 1997. godine u Zenici. Studentica je druge godine Metalurško-tehnološkog fakulteta Univerziteta u Zenici na odsjeku Hemijsko inženjerstvo.

"Odlučila sam upisati ovaj odsjek jer mi je hemija bila jedan od dražih predmeta u srednjoj školi. Oduvijek sam bila znatiželjna i kreativna osoba, spremna za timski rad, te je ovaj smjer ono što me najviše zanima i ispunjava.

Preko poznanice sam čula za Fondaciju Hastor, a potom sam posjetila web-stranicu Fondacije i odlučila sam pokušati. Zaista mi je čast postati stipendistom Fondacije Hastor, što za mene predstavlja poseban motiv u daljem obrazovanju. Za mene mnogo znači povjerenje koje mi je Fondacija ukazala i truditi ću se da ispunim očekivanja.

U slobodno vrijeme volim da čitam književna djela, da se bavim sportskim aktivnostima, te

provodim vrijeme s porodicom i prijateljima, a donedavno sam bila i član kulturno-umjetničkog društva."

6. TAMARA ŠPEGAR

Dolazi iz Banje Luke i studentica je treće godine odsjeka Psihologija Filozofskog fakulteta Univerziteta u Banjoj Luci.

"Za Fondaciju Hastor saznala sam preko stipendista srednjoškolaca s kojima sam, sasvim slučajno, došla u kontakt. Kada su mi objasnili čime se Fondacija bavi, bila sam prijatno iznenađena i odmah sam se zainteresovala za stipendiju, jer sam inače volonter, te volim rad s djecom i adolescentima. Ispunila sam online prijavu i nakon nekoliko sedmica dobila sam poziv, u kojem sam obaviještena da sam ušla u uži krug izbora i da trebam doći u Sarajevo na razgovor. Bila sam veoma uzbuđena i srećna, a kada su mi rekli da sam dobila stipendiju, osjećala sam se ispunjeno i ponosno, jer sam imala osjećaj da neko istinski cijeni moj trud i rad.

Slobodno vrijeme najviše provodim u domu za nezbrinutu djecu, gdje pomažem djeci oko zadaće i učenja, ali, naravno, uvijek pričamo i o njihovim životima i problemima koji ih muče, jer više nismo samo u nekom formalnom odnosu, već smo se zbližili i postali prijatelji. Pored volontiranja i obaveza na fakultetu, volim da čitam, provodim vrijeme u prirodi i s prijateljima, a treniram krav magu."

Rođena je u Sarajevu i studira violončelo na drugoj godini Muzičke akademije u Sarajevu. U slobodno vrijeme, osim što se bavi muzikom, bavi se istraživanjem drugih kultura, koliko god je to moguće, putujući.

"Sretna sam da kroz svoje studiranje na Akademiji često imam priliku putovati širom BiH, a ponekad i u druge zemlje. Upoznavanje novih ljudi, običaja i mjesta me usređuje i inspiriše. Trudim se, ne samo da pokažem svoju ljubav prema onome čime se bavim, već i da drugima približim ljepotu, moć i važnost umjetnosti u životu.

: Fotografije s volonterskih druženja

BRČKO

FOJNICA

OLOVO

SARAJEVO

GORNJI VAKUF

JAJCE

SARAJEVO

TUZLA

MAGLAJ

KALESIJA

KONJIC

ZENICA

TRAVNIK

Selma Imamović, Bugojno

Fakultet zdravstvenih studija, Sarajevo

Prve godine mog mentorstva dodijeljena mi je grupa od četiri djevojčice iz bugojanske osnovne škole.

Jedna djevojčica, Samira, koja je živjela u udaljenom selu, odakle je znala satima pješaćiti s majkom do najbliže seoske škole, prebacila se u gradsku školu, gdje se nikako nije mogla uklopiti. Odbijanje društva zbog drugačijeg izgleda i načina pričanja bila je glavna barijera da bi se njeni vršnjaci družili sa njom. U učenju je popustila, jer nije imala nikoga da radi s njom mimo časova u školi. Druge tri djevojčice bile su super odlikašice, odrasle u gradu i aktivne u mnogim vannastavnim aktivnostima.

Kroz volontiranje, stalno smo učile i razgovarale o tome koliko je važno da vodimo računa o osjećajima i potrebama ljudi oko nas, da ne marginalizujemo osobe koje su drukčije od nas, jer ne znamo koliko će nekom značiti naš osmijeh i pažnja.

U sklopu volontiranja imale smo pomoć pri savladavanju školskog gradiva, gdje je trebalo da im pomažem kao mentor. Nakon nekog perioda, počela sam da ih viđam u gradu na kahvama, zajedno su dolazile na volontiranje, i nisam ja više bila ta koja sa Samirom radi engleski i bosanski jezik, i matematiku, već su one zajedno prelazile gradivo, i uspjele u tome da Samira popravi ocjene sa 2 na 4.

Zaista bi mi bilo drago da jednog dana na bazi svojih dobrih djela nađem makar trun učešća u ovome. Ne zbog pohvale od drugoga, već da znam da sam nešto dobro uradila kada su mi ljudi dali svoje povjerenje u emanet.

A djeca su nadnaravna, samo ih treba potaknuti na činjenje dobra, kao što to Fondacija radi godinama. Divno je biti dio lijepih priča, zaista!

Na osnovu baze podataka utvrđeno je da su stipendisti i volonteri Fondacije Hastor u proteklom mjesecu zabilježili 20724 volonterskih sati. Kao i do sada, najveći broj volonterskih sati ostvaren je na volonterskim sastancima naših stipendista – studenata, srednjoškolaca i osnovaca na 286 volonterskih radionica u 62 općine širom Bosne i Hercegovine. Ovoj velikoj brojci doprinosi i volonterski angažman naših studenata koji volontiraju u administraciji i redakciji Fondacije Hastor, kao i angažman stipendista koji rade na razvoju i održavanju aplikacije Fondacije Hastor i naše web-stranice.

Obavezna tema o kojoj su naši stipendisti diskutovali na svojim volonterskim druženjima proteklog mjeseca je Velikani umjetnosti, nauke i sporta Bosne i Hercegovine.

20 724

volonterska
satavolonterskih
radionica

286

62

općine

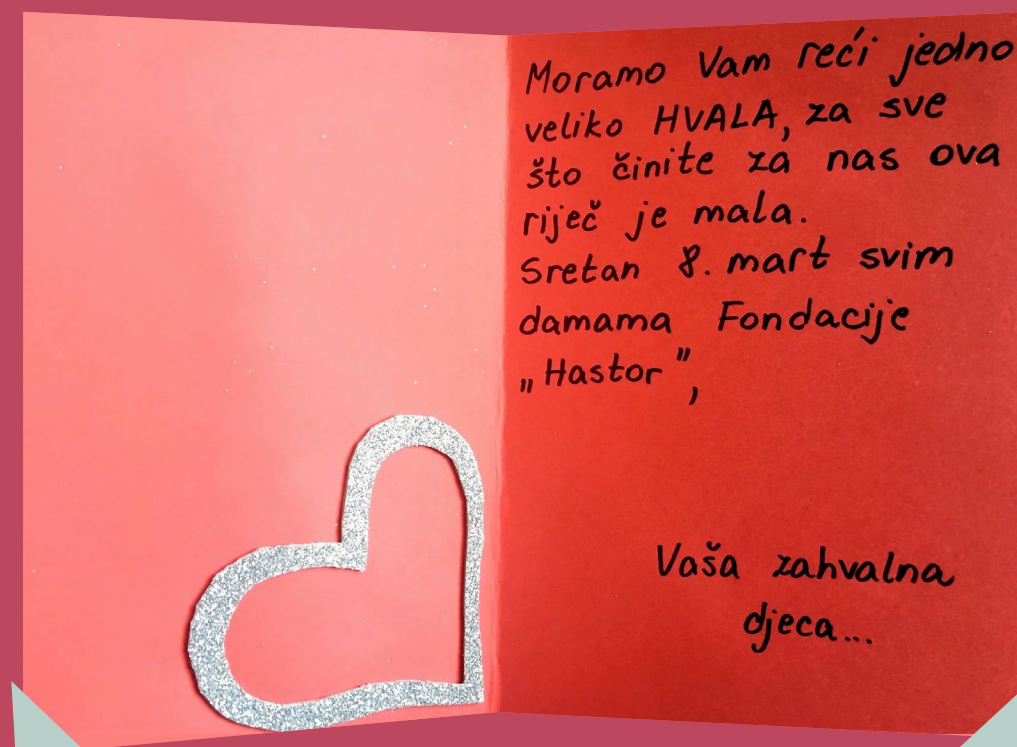
Neke od najzanimljivijih tema:

- Dan nezavisnosti BiH
- Zagađenje životne sredine
Put ka uspjehu
- Položaj žena u svijetu – nekada i sada
- Umjetnost i uloga umjetničke kreativnosti u ličnom životu
Moji uzori
- Fobije
- Bonton
- **Važnost i moć obrazovanja**
- **Važnost izbora fakulteta i uticaj tog izbora na život svakog pojedinca**
- **Važnost pozitivnog razmišljanja**

Općine u kojima su u proteklom mjesecu održane volonterske radionice:

Čestitka povodom
8. marta
koju su nam poslali
mentori i učenici
Medicinske škole u
Zenici.

FONDACIJA HASTOR

Bulevar Meše Selimovića 16, Sarajevo
033 774 789
033 774 823
fondacija@hastor.ba

REDAKCIJA

Džulisa Otuzbir
Razim Medinić
Amila Porča
Amina Vatreš
Maida Husnić

Lejla Đonlagić
Nirvana Žiško
Zehra Šarić
Ana Milijević